

store, at han mener, han for Statskassens Skyld ikke kan forsvare at undvære disse Beløb. Jeg kan imidlertid ikke indrømme den højtærede Finansminister, at Hensynet gælder, hvis man indskrænker sig til Ændringsforslaget, som det her foreligger, nemlig at Fradraget kun kan ske med Hensyn til selve Merindkomstkatten.

Af de Bestemmelser, om hvilke jeg er enig med Udvalget, skal jeg kortelig omtale Bestemmelsen i Ændringsforslag Nr. 15, som gaar ud paa at forhøje det skattefrie Fradrag, der for Øjeblikket er 600, 700, 800 Kr. til 800, 900 og 1,000 Kr. Naar jeg er gaaet med til denne Foranstaltning, er det for det første, fordi den er midlertidig, og for det andet, fordi den, som den højtærede Ordfører for Regeringspartiet (Ivar Berendten) udtalte, ikke præjudicerer noget som helst med Hensyn til de forskellige Partiers Opfattelse af at overføre en lignende Foranstaltning paa Kommuneskatten. Som rent midlertidig Foranstaltning finder jeg, det har sin Berettigelse i disse Tider at forøge det skattefrie Fradrag, da alle Priser er steget væsentlig, siden disse Summer blev fikseret. Man maa for Resten ikke være blind for, at en yderligere Forøgelse, som der har været Tale om i Udvalget, og som i og for sig lige saa godt kunde forsvares som den nu foreslaaede, støder paa væsentlige Hindringer af finansiell Art, idet det har betydelig Indflydelse paa det Provener, der vil fremkomme af Skatten.

Uden at komme ind paa længere Betragtninger over den finansielle Situation, som nu ogsaa har været omtalt af den ærede sidste Taler (N. Neergaard), skal jeg kun fremhæve, at jeg er fuldstændig enig med det nævnte ærede Medlem i hans Betragtning, at den direkte Beskatning i Retning af at skaffe forøgede Indtægter til Staten sikkert nu er udtømt. Ad denne Vej kan man neppe komme videre. Vort Parti har altid hævdet, at der burde være en vis Forbindelse mellem direkte og indirekte Skatter, men under denne Situation har man indvilget i foreløbig at lade dette Krav hvile, og vi er gaaet med til denne overordentlig høje Forøgelse af de direkte Skatter; men ligesom det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne (N. Neergaard), maa jeg hævde, at naar der fremtidig skal skaffes større Indtægter til Statskassen, maa man ty til indirekte Skatter. Jeg kan ogsaa følge det nævnte ærede Medlem i den Tanke, at Luksusbeskatning i denne Sammenhæng selvfølgelig ikke vil kunne afvises, men hvis man sammenholder de

store Tal, det ærede Medlem angav som den kommende Underbalance, med de Tal, som har Udsigt til at blive Resultatet af en Luksusbeskatning, maa jeg sige, at der vel neppe vil komme noget rigtigt Forhold imellem disse to Talstørrelser. Jeg tror, man maa gaa andre Veje, man maa gaa til en indgribende Beskatning af Artikler, der er i Stand til at indbringe anderledes store Indtægter end den Luksusbeskatning, det ærede Medlem fra Æbeltoft pegede paa. Derimod kan jeg henholde mig til de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte angaaende Ønskeligheden af at forhøje Jernbanetaksterne, jeg tror, dette vil blive uomgængelig nødvendigt; de Tal, her er Tale om som tabgivende for Statskassen, er af en saa afskrækkende Størrelse, at det efter min Mening ikke lader sig gøre at fortsætte paa samme Maade som hidtil. Ikke blot letter vi ved at blive ved som hidtil Udlandets Produktion, men en saa stor Virksomhed som vort Trafikvæsen bør efter min Mening rent forretningsmæssigt set ikke drives saaledes, at den giver store Tab. Man maa skride til en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, og det skulde ikke være undre mig, hvis man i det andet høje Ting ligefrem stillede en saadan Forhøjelse som Betingelse for at gennemføre de her foreliggende Lovforslag.

Med Hensyn til Lovforslaget om Ejendomsskyld og vor Modstand derimod skal jeg blot sige, at jeg her ganske kan henholde mig til de Udtalelser, jeg fremsatte ved Lovforslagets første Behandling. Jeg skal dog overfor det ærede Medlem fra Fredensborg (Moesgaard-Kjeldsen) supplere mine tidligere Udtalelser med een Bemærkning. Det ærede Medlem synes at mene, at det var rigtigt, at de, der engagerede deres Kapital i Landejendomme, kunde være forberedte paa, at denne Skat var let bevægelig, saa at man under fremadskridende Konjunkturer kunde gaa til at forhøje den og — saaledes forstod jeg det ærede Medlem — under tilbagegaaende Konjunkturer kunde tænke sig at gaa til at nedsætte den. Paa dette Omraade har jeg en helt modsat Opfattelse af det ærede Medlems. Er der noget i vor Skattelovgivning, som bør være af en fast Karakter, er det efter min Mening netop de Skatter, som hviler paa fast Ejendom, thi disse Skatter tages i Virkeligheden i Beregning, naar man køber Ejendomme. De indgaar som en Slags Prioritet i saadanne Ejendomme, og der bør være en vis Sikkerhed for, at det ikke er en bevægelig Skat, som man momentant kan gaa til at forhøje,